

INFOLAARI

Harjavallan kaupungin tiedotuslehti 5/2009

PÄÄKIRJOITUS

OPPIPOJAN VUOSI

Vuosi on nyt vierähtänyt kunnallisvaaleista ja ensimmäinen vuosi valtuutettuna alkaa olla takana. Vuosi on ollut antoisa ja mielenkiintoinen, kun ryhmäni ennakkoluulottomasti nimesi minut aina hallituspöytään saakka. Orientoitumisaika tehtävään jäi kovin lyhyeksi, kun tositoimiin jo ryhdyttiin, mutta kun toimii silmät ja korvat auki sekä ajatus mukana, niin kaikesta selviää. Mitä vuoden aikana sitten tapahtuikaan? Seuraavassa muutama poiminto.

Jokilaakson noususta ja tuhosta ehdin nähdä vain tuhon. Ulvilan jättäytyttyä kuntaliitoksesta, Harjavalta olisi vielä jatkanut keskusteluja kolmen kunnan liitoksesta, mutta naapureilta tyhjenivät akut. Edelleen olen sitä mieltä, että kuntaliitokset ovat paras vaihtoehto vastata puitelain tuomiin velvoitteisiin. Puitelain 5 §:ssä määritellään yhteistoiminta-alue, eli että perusterveydenhuolto ja siihen kiinteästi liittyvät sosiaalipalvelut tulee toteuttaa vähintään 20 000 asukkaan kuntana tai yhteistoiminta-alueena. Harjavalta, Kokemäki ja Nakkila asetti viisaasti asiantuntijat määrittelemään sototoiminnot, jotka kuntayhtymään siirretään. Loppupeleissä asiantuntijoiden lausunnoista huolimatta naapurimme halusi edetä ”pienin” askelin, jota me Harjavallassa emme tahtoneet hyväksyä. Meitä alettiin jo syyttää asioiden jarruttelusta, jota se ei varsinaisesti ollut, vaan katsoimme asiaa toimintojen kannalta. Eikä ole järkevää, että perusterveydenhuoltoon kiinteästi ja luontevasti liittyviä sosiaalitoimen toimintoja pidetään eri organisaatioissa. Vanhustenhuolto jos joku on kiinteästi terveydenhoitoon liittyvä palvelu. Tästä syystä pitkitimme päätöstä ja lisäsimme päätökseen lisäosan, joka edellyttää myös vanhustenhoidon siirron kuntayhtymään.

Vanhustenhoitoa päätettiin parantaa myös mahdollistamalla uuden tehostetun hoidon palveluasunnon rakentamisen pohjoismaiselle Attendo MedOne Oy:n toimesta. Yhtiöllä oli jo rahoitus valmiina, eikä siihen tarvittu kaupungin rahaa ollenkaan. Päätös herätti paljon keskustelua ja tunteita, koska vastapelurina oli selvää bisnestä tekevä suuri konserni. Kuinka voidaan taata, että näin alussa kilpailutetut hoitohinnat pysyvät jatkossakin kohtuullisella tasolla ja voidaanko turvata paikkakunnalla jo olevien pienempien vastaavien laitosten toimintamahdollisuudet? Aika näyttää, mutta lisää palveluasuntoja tarvitaan, joten toivotimme sen tervetulleeksi.

Kauppaketju Masku halusi rakentaa Sievarin alueelle uuden liikerakennuksen ja kaupunki puolsikin asiaa, mutta ympäristökeskus ei. Päivittäistavaraliikettä kun ei voi sijoittaa niin kauas keskustasta, niin liikkeelle piti löytää uusi paikka. Sellainen löytyikin torin laidalta vaikkakin se vaatii torin pienentämistä.

Kulttuurisektorilta, joka on oma erikoisala, mainittakoon kirjaston taidelainaamo ja kuukauden

taiteilijatapaamiset, siltojen muistomerkin julkistaminen ja taidetalon myynti. Itse olisin halunnut nähdä taidetalon kaupungin ylläpitämänä yhdistysten käyttöön annettuna yhdistysten talona, mutta äänestyksen jälkeen hallitus päätti sen myydä. Kulttuuritoimenjohtajan sijaisuuden ja tehtävienhoidosta jatkossa on tehty selvitystyötä ja päätöksiä onkin luvassa ensi vuoden puolella.

Lisäksi kuluneesta vuodesta mainittakoon Koivurannan leirikeskuksen uudistaminen, koulu- kuljetusten kilpailuttaminen, lukion ja sosiaalitoimiston muutot. Ehkä tärkeimpänä on kaupungin kuluvan vuoden talousarvion seuranta ja tulevan valmisteluprosessi. Varmasti paljon muutakin mainitsemisen arvoista olisi, mutta yhteenvetona todettakoon, että katse ja luottamus pitää suunnata tulevaisuuteen. Toteamus pätee niin omiin kuin yhteisiinkin asioihin.

Kiitos kuluneesta vuodesta sekä rauhallista ja riemun täyteistä joulun aikaa jokaiselle toivottaen!

MARKKU OLLILA

Kaupunginhallituksen jäsen

TUNNETKO KOTIKAUPUNKISI?

Kysymys: Koska valmistui kuvan laitos?

Vastaus sivulla 17.

SASKin talkoomatka Namibiaan 21.9. - 15.10.2009

Ihan aluksi todettakoon, että Suomen Ammattiliittojen Solidaarisuuskeskus SASK ry on suomalaisen ammattiyhdistysliikkeen oma kehitysyhteistyö - ja solidaarisuusjärjestö.

Tämä syksy on ollut erikoisen mahtava. Ei ole tullut kaamosväsymystä, töissä jaksaa innolla ja kestää tätä ikävistä ikävintä marraskuuta, kun ajatuksissa palaa välillä matkalle, mikä oli aivan upea kokemus. Matkasta puhutaan vielä monta vuotta. Tässä minun ajatuksiani ja lisää voitte lukea meidän matkapäiväkirjastamme sask.fi.

Miten kaikki alkoi

Keväällä oli haku talkoomatkalle. Tieto tuli huhtikuun alkupuolella, että olen niiden neljäntoista onnekkaan joukossa, jotka on valittu matkalle. Siitä alkoi loman järjestely sekä Namibia tiedon etsintä netistä ja kaikista mahdollisista kirjoista. Lopullinen päätös piti ilmoittaa 29.4. mennessä. Asioiden selkiinnyttyä, ei tarvinnut kauan miettiä kun päätin, että matkaan vaan.

Valmennusviikonloppu oli elokuun lopulla Helsingissä. Siellä tutustuin toisiin matkalle lähtijöihin. Ryhmämme koostui eri ammattiliitoista valituista henkilöistä. Joukossa oli yksi aviopari, yksi mies, loput naisia sekä oppaamme Stefan. Ikähaarukka oli 22 – 62 vuotta. Namibia-tietoa sain paljon lisää viikonlopun kuluessa, ajalta ennen itsenäisyyttä sekä nykyhetkeltä. Siellä käytiin läpi myös matkaohjelmaa ja käytännön asioita. Matkakuume alkoi vähitellen kohota.

Matkaan

Vihdoin koitti maanantai 21. päivä. Aamulla vielä pientä hermoilua matkalaukun painon kanssa, mitä ottaa mukaan ja mitä jättää pois (painorajoitus 20 kg). Kun lopulta laukku oli kunnossa, niin ei muuta kun bussiin ja Helsinki-Vantaan lentokentälle.

Lento Frankfurtiin ja sieltä jatkolento Windhoekiin. Maahantulotarkastuksessa jonot olivat yhtä pitkiä, kuin joskus aikoinaan Tallinnan passintarkastuksessa. Tiukasti ja tarkasti tutkittiin paperit ja passit. Kun kaikkien

Ryhmäkuva uranikaivoksella

selvitykset oli tehty ja vielä matkatavaratkin löydetty, pääsimme jatkamaan matkaa majapaikkaan. Vuorokausi oli mennyt matkustamiseen, ennen kuin olimme perillä. Majapaikka oli Napwun (Namibia Public Workes Union) omistama Guesthouse, missä oli oikein porttivahti. Sijainti oli rauhallisella alueella keskustan ulkopuolella. Lähimpään isoon kauppakeskukseen matka vei kävellen noin parikymmentä minuuttia.

Kolme ensimmäistä päivää vietettiin pääkaupunki Windhoekissa tutustumalla eri kohteisiin ja paikallisiin isäntiin eli LaRRIn (Labour Resource and Research Institute) edustajiin, sekä eri ammattiliittojen edustajiin ja heidän toimitiloihinsa. Kaupungissa ihmetytti se, että illalla jo kello 22 aikoihin keskusta oli aivan autio.

Koulu

Perjantaina matkasimme Swakopmundiin, mikä sijaitsee Atlantin rannikolla. Autosta noustessa ilma tuntui suorastaan kylmältä. Oli jo totuttu lämpöön Windhoekissa, päivisin +25 ja yli. Pikainen tapaaminen paikallisten Nunw:in (National Union of Namibian Workers) edustajien kanssa ja mietittiin mitä talkootyötä aletaan tehdä. Ruokailun jälkeen vatsat täynnä pyörimme jonkin aikaa etsien majapaikkaamme Holiday Straussia, ja löytyihän se lopulta. Paikkaa emännöi topakka saksalaisrouva. Huoneet saatuamme asetuimme taloksi ja totesimme kämppiksen kanssa, että mikä ihana lokaali. Meillä oli omat makuuhuoneet, iso olohuone keittonurkkauksineen ja lisäksi oma terassi, joka myöhemmin todettiin hyväksi auringonotto paikaksi. Loppujen lopuksi olimme saaneet porukan isoimman huoneiston, missä oli hyvä kokoontua koska kaikille oli istumapaikka.

Swakopmund oli kiva pikku kaupunki, keskusta ihan kävelymatkan päässä. Siellä ihmiset tervehtivät kaikkialla ja kaikkia. Jotkut ryhmäämme kuuluvat eivät kuitenkaan pitäneet paikasta, koska se oli heidän mielestään liiaksi saksalainen. Minua se ei haitannut yhtään, oli aivan sama puhuiko joku saksaa. Englannilla pärjäsi lähes joka paikassa, onhan se yksi maan virallisista kielistä.

Viikonloppua vietettiin tutustumalla paikalliseen elämään. Heti alkuun todettiin, että kaupat olivat lauantaina avoinna kello 13.00 asti, sunnuntaina kiinni ja arkinen ovet suljettiin kello 17.00. Ainoastaan ruoka-kaupat olivat avoinna hieman myöhempään.

Viilentävä Atlanti houkuttelee loman viettäjiä joulutammikuussa. Rannikko Walvis Bay:sta Swakopmundiin on täynnä lomaviettäjiä ja tällöin sesonkiaikana aukioloajat ovat toisenlaiset. Hintataso oli rannikolla korkeampi, kuin muualla maassa. Yleensä hinnat olivat Suomen hintoja alhaisemmat. Niin kuin kaikkialla muuallakin maailmassa, oli täällä turisteilla eri hinnat kuin paikallisilla.

Maanantaina viikon perillä olon jälkeen kaikilla oli pestävää pyykkiä (hotellin siivoojat hoitivat). Muovikassillinen maksoi noin kolme euroa. Iltapäivällä oli puhtaat vaatteet tuotu huoneeseen ja laitettu viikattuina petille.

Aamulla kello 9.00 menimme talkootyömaalle, joka oli NUNWin aluekeskus. Siellä menikin seuraavat pari viikkoa työn touhussa. Totesimme, että olisi kannattanut ottaa mukaan perustyökaluja, kuten vasara, ruuvi-meisseli ym. pientä tarpeellista. Tarvikkeet hankittiin paikallisesta rautakaupasta. Siivous- ja maalaushommat saatiin tehtyä päivien aikana.

Keittiö savimajassa

Päivän ohjelma rutinoitui seuraavanlaiseksi. Aamupala oli tarjolla kello 7 - 8. Yhdeksän aikoihin suuntasimme työmaalle. Majapaikkamme oli lähellä työmaata jonne oli noin viiden minuutin ajomatka autolla. Työpäivä päättyi noin klo 15 - 16.

Talkoopäiviin kuului myös lounas työmaalla. Työpäivien jälkeen kiirehdittiin auringonottoon, kaupoille, nettikahvilaan ja mihin milloinkin. Oppaamme järjesti meille ohjelmaa vapaa-ajaksi, pääsimme tutustumaan eri paikkoihin kuten hiekkadyneihin, vuoristoon ja Atlantin rannikkoon jossa auringonlasku oli todella upea elämys.

Välillä istuttiin iltaa yhdessä, rupatellen, päiväkirjaa kirjoittaen, korttia pelaten ja maistellen paikallista mal-lasjuomaa.

Vajaassa parissa viikossa työmaa oli siinä mallissa, mitä itse olimme ajatelleet ja meidän budjettimme-kin oli lähes loppuun kulutettu. Olimme tyytyväisiä aikaansaannoksiimme.

Perjantaiamuna lähdettiin takaisin Windhoekiin, samaan majapaikkaan missä olimme matkan alussa. Yö vietettiin siellä. Lauantaiamuna kukonlaulun aikaan lähdimme matkaan. Suuntana oli Ambomaa, missä yövyimme Suomen lähetysseuran omistamassa majatalossa. Ilma tuntui tosi helteiseltä täällä pohjoisessa. Matkalla näkyivät maan tulevat vaalit, valtapuolue Swapon lippuja oli kaikissa mahdollisissa paikoissa.

Aamupalalle mentäessä hiekka näytti aivan valkoiselta. Syötyämme jatkoimme matkaa. Tutustuimme paikalliseen kylään savimajoineen. Kylän lapsilla oli ilmeisesti puute kynistä koska niitä pyydettiin taukoamatta. Myynnissä oli myös kauniita käsitöitä.

Sieltä jatkoimme matkaa Etoshan luonnonpuistoon, missä bongailtiin eläimiä. Ennen auringonlaskua piti olla leirissä, jossa vietettiin yö. Eläinten juottopaikka oli aivan vieressä ja yö kuluikin eläimiä katsellessa.

Viikonloppu meni autossa istuen, mutta oli kyllä sen arvoista. Upeita maisemia, oikea Afrikka ja paljon erilaisia eläimiä nähtiin livenä. Minusta vaikuttavin oli urosleijona juottopaikalla (itsekin olen leijona). Maanantaina illansuussa saavuimme jälleen majapaikkaamme Windhoekiin. Peti kutsui matkasta väsyneitä matkalaisia. Pari viimeistä päivää kulutettiin aurinkoa ottaen, viimeisiä tuliaisostoksia tehden ja jäähyväisiä viettäen LaRRI:n porukan kanssa.

Keskiviikkona yölennolla lennettiin Frankfurtiin. Jatkolennot mentäessä turvatarkastus meni muutamman henkilön osalta uusiksi, nimittäin Namibian kentältä ostetut lasikantiset piti laittaa ruumaan meneviin tavaroihin. Näin tehtiin ja uudestaan rumba läpi. Siinä se aika kuluikin, vaikka odotusaikaa piti olla riittämiin. Ehdittiin sentään kaikki Helsingin koneeseen ja ajallaan oltiin kotimaan kamaralla.

Lisäksi oli kaksi henkilöä, joihin ei vatsatauti iskenyt. Muilla oli enemmän tai vähemmän vatsavaivoja. Pari henkilöä jopa kuumeili, mikä hieman häiritsi heidän työsuoritustaan.

Omalta osaltani voin todeta matkan olleen kaikin puolin onnistunut. Reissu oli tosi mahtava, kiitos hyvän porukan ja ennen kaikkea meidän loistavan oppaamme Stefanin.

PIRJO LAAKSONEN,
Namibiaa muistellen ja kaivaten

Aamu juottopaikalla

Viiskyt täynnä – EVVK!

pAKINA

VAROITUS!

Pakina sisältää voimakkaita päälauseita, jotka voivat vaikuttaa haitallisesti vähän kaikkiin ihmisiin. Alle 15 - vuotiaat eivät saisi lukea pakinaa ilman aikuisen seuraa. Isot kirjaimet pisteen jälkeen voivat aiheuttaa ahdistusta, yhdyssanasäännöt ja monikon käyttö myös unettomuutta.

Arvaat varmaan, Infolaarin lukija (vai onko teitä kaksikin), että tässä tämä trendiviiksinen pensseli-setä yrittää luodata vähän taaksepäin elämäänsä, kun sitä edessä ei enää ole puolen vuosisadan hengissäolon jälkeen. Tähän kohtaan täytyy laittaa tekstiviestihymiö. Mitenhän se menee, olisiko noin: ☺

Nakki(la)sormeni saivat aikaan kuvan, vaikka piti olla jotain sulkeita ja pisteitä – evvk!

Tässä vaiheessa tiedoksi kaikille: viikset ja parta ovat nyt kuuminta hottia! Siloposket ovat “so last season”. Setä seuraa ns. trendettereiden edesottamuksia ja haloo! **Johnny Depp** on viiksinen, **Bratt Pitt** partainen, **Jim Carrey** kamalan partainen ja **David Beckham** aivan ruokottoman näköinen. Kohta poika ei osu palloon, kun kompastuu partaansa.

Lämmön ja liikituksen määrä oli käsin kosketeltava, kun pensseli - setä yritti olla 50- vuotissunnuntainansa ihan korrektisti, kotonansa. Kaikki kaakut ja pipparskaakat ynnä paahtopaistibuffetit olivat tarjolla, ihan vain perhepiirissä.

Tästä tarjoilusta **Riitta ”Uunit Pälle” – Isotalolle** suuri kiitos. Toimii hän kotitalousopettajana samaisessa tulosityksikössä Harjavallan kaupungin palveluksessa kuin minäkin, joskin eri rakennuksessa, pääsääntöisesti, nam. Ilman auttavaa kättä tarjoilu olisi voinutkin olla **apuvva!** – miehen hommia. Siitä tämä James Potkukelkka ei olisi hevillä selvinnyt, varsinkin kun soittaa pääasiassa uudempaa jatsia. ☺

Ainoa ketutukseni aihe oli, että kuolinpäivä osui sunnuntaille – siinä se oli ja meni – mahdollinen vapaapäivä virkatyöstä! Onneksi flunssa - aalto paikkaili ”lomapäiviksi” muutamat seuraavat ja jäi syksyinen Tallinnakin vain haaveeksi; matka täytyi perua: f**k!

Mutta mitä tapahtui **Suomessa** 50 vuotta sitten?

Vuoden 1959 alussa perustettiin Pieksämäellä Maalaisliitosta eronneen **Veikko Vennamon** johdolla Suomen Pientalonpoikien Puolue ja lokakuussa **Väinö Linna** julkaisi Täällä Pohjantähden alla – kirjansa ensi osan. Nyt Nakkilassa pääosin kuvattu **Timo Koivusalon** Linna – speaktaakkeli jyrää ja populismia löytyy tämänkin päivän politiikasta.

Televisiossa ei vuonna 1959 ollut mitään varsinaisia uutislähetystyksiä, mutta nykyiset uutiset ovat velkaa syyskuussa samana vuonna aloittaneelle ”Kamerakerros” - ohjelmalle. Se oli nimenomaan **uutiskatsaus**. Nyt uutinen on, jos **Vappu Pimiä** aivastaa tai joku oksentaa itsensä BB – talosta ulos.

Merkittävin 59-tapahtuma, jota ainakaan minä en ole ollut toteamassa kuin äitini vatsassa, (ehkä), oli **Paul Ankan** esiintyminen Linnanmäellä 18.8.1959. Se oli senaikaisen Suomen suurin viihdetapahtuma, jonka arvioitu yleisömäärä oli 25 000!

Tämä Pauli bongattiin taannoin Porissa jazeilla, jossa meikäläisiä vuonna 1959 synnyttäneet naiset saivat kokea uudelleen kuohuviinin tuella saman linnanmäkihurmoksen. Todennäköisesti Linnanmäellä vuonna 1959 oli lyhyemmät vessajonot kuin Kirjurinluoto - Areenalla. Tämä on kirjoittajan mutu – arvio.

Vuonna 1959 vuoden naisurheilijaksi valittiin **Siiri ”Äitee” Rantanen** ja mäkihypyn kärkekarttiin kuului-

vat mm. **Veikko Kankkonen**. Esitin Veikko Kankkosta esihistoriallisella ajalla onneksi vain yhden kerran - Hiittenharjun pikkumäessä, siis pienimmässä mahdollisessa. Tulin Järvinen- puusuksilla turvalleni, ei onneksi sattunut pahasti. Mistä muuten löytyisi Harjavallan Hiittenharjun pururadoille oma ”Sarasvuo”, joka pistäisi rakkaudella tsemppikylttejä joka tolppaan.

Niitä voisi olla kaikenlaisia:
Juokse, Jeesus – joulu tulee!
Sunnuntainakin ehtii kauppaan!

Rauhallista joulunaikaa kaikille!

HEIKKI SYRJÄNEN

Muistelupiirin uusi lehti saatavana

Näin joulun alla on hyvä hiljentyä hetkeksi muistelemaan menneitä. Harjulan Killan muistelupiiri on tänäkin vuonna kokoontunut ahkerasti, ja vuoden aikana kummunneita muistoja on kerätty jo viidenteen ”Harjavaltaismuistoja vuosikymmenten varrelta” – lehteen.

Tänä vuonna tuli kuluneeksi 70 vuotta talvisodan syttymisestä. Harjavaltalaismiehet saivat astella vastavalmistuneen sillan kantta isänmaataan puolustamaan. Komea riippusilta – valmistuessaan Suomen pisin – rakennettiin korvaamaan veden alle jäänyt vanha silta. Lehdessä Harjavallan siltojen historiaa valottaa Ossi Polvivaaran kirjoitus.

Lehden sivuilla astutaan mukaan elämänmenoon 1940-luvun Harjavallassa. Kirjoitukset kertovat mm. maidon matkasta meijeriin, liike-elämästä ja metsäpalosta. Mukaan mahtuu nuoren pojan muistoja Torttilasta, Merstolan fliikan muisteluita ja Harjavaltaan muuttaneiden ajatuksia. Pääsemme myös tutustumaan koulunkäyntiin Viipurin poikakodissa ja elämään pap-

pilan pihapiirissä.

”Harjavaltalaismuistoja vuosikymmenten varrelta” –lehden uusi numero on myynnissä Emil Cedercreutzin museo- ja kulttuurikeskuksessa sekä Harjavallan kirjakaupassa. Museolla on jonkin verran jäljellä myös edellisten vuosien lehtiä, ensimmäinen numero vuodelta 2005 on loppuunmyyty.

Muistelupiirin kokoontumiset jatkuvat tammikuussa 2010, ja niistä ilmoitetaan Sydän-Satakunta –lehden Seurat toimii –palstalla. Ensi vuonna jatkamme 1940-luvun muistojen parissa. Kaikki kotiseutunsa historiasta kiinnostuneet ovat tervetulleita mukaan muistelemaan ja kuuntelemaan!

SATU RANTALA

Sillat on kuvannut Heikki Lehtonen v. 1939.

Kirjoja, joita kannattaa lukea!

Kirja, jonka viimeksi luin...

Kirja, jonka viimeksi luin on tavallaan myös KIRJA, jonka ensiksi luin. Elettiin vuoden 1964 kesää. Olin silloin 9 v. ja satuin valittamaan isälleni, ettei ole mitään tekemistä. Isä oli hyvä keksimään lääkkeitä tällaisiin tilanteisiin. Tällä kertaa hän marssi kirjahyllyn ääreen ja poimi sieltä pienikokoisen, kovin vaatimattoman näköisen teoksen. Kannot olivat punaruskeat ja kirjan sidokset jo melko lailla rispaantuneet. Sain kirjan käteeni saatesanoilla: luehan tuo aikasi kuluksi.

Siihenastiset lukukokemukseni olivat lähinnä lastenkirjoja ja seikkailukirjoja. Tämä kirja oli Nobel-kirjailija F.E. Sillanpään kynästä, kirjoitettu heti kansalais sodan päätyttyä ja julkaistu vuonna 1919. Teoksen nimi ei viitannut mihinkään kovin hauskaan ja huumoripitoiseen. Hurskas kurjuus.

Vaikka kirjassa oli vain 237 sivua, kului sen lukemiseen useampi päivä. Aikuisten apuakin tarvittiin vaikeampien asioiden avaamiseen. Mutta eihän kysyvä tieltä eksy ja niin alkoivat historian tapahtumat jollakin tavalla hahmottua. Mielenkiintoa lisäsi oleellisesti se, että tapahtumat sijoittuivat tänne läntiseen Suomeen.

Teoksessa Sillanpää kirjoittaa kansakunnan kärsimyksen vuosista todentuntuisesti ja kaunistelematta. Tarinassa seurataan Juha Toivolan toivotonta kamppailua toistuvien vastoinkäymisten maailmassa. Nälkävuodet ja kansalaissota mahtuvat kuvattuun ajanjaksoon.

Juhan kohdalla voidaan puhua paremminkin selviytymättömyys-, kuin selviytymistarina. Omalta kohdaltaan kohtalokkain seurauksin päättyvään kansalaissotaankin hän ajautuu sattumanvaraisesti.

Kirjan sisältö on kaikessa ankeudessaan jäänyt vuosikymmeniksi mieleeni, se yksinkertaisesti jätti lähtemättömän jäljen.

Kymmenkunta vuotta sitten etsin antikvariaateista kyseistä teosta ja löysinkin sellaisen, vieläpä hyväkuntoisena, painovuosi 1955. Ostamani kirjan olen lukenut kahdesti, viimeksi viikko sitten. Yhäti teos koskettaa ja pistää ajattelemaan, varsinkin näin joulun alla, kulutusjuhlan kynnyksellä.

Joululahjoja olen ajatellut ostaa kaksi, toinen niistä on kirja isälle.

TAPANI JOKIRANTA
Varhaiskasvatusjohtaja

Salaisesta agentista hyväntahdonlähettilääksi

Parhaiten James Bondina ja Pyhimys-televisiosarjan Simon Templarina tunnettu englantilaisnäyttelijä Sir Roger Moore julkaisi tänä vuonna elämäkertansa. Kirja piirtää elämäkertojen tapaan kaaren lapsuudesta vanhuuteen ja Moore kertoo avoimesti kaikesta elämäänsä liittyneestä. Lukija pääsee kurkistamaan verhojen taakse, katsomaan millaista näyttelijän työ on kulisseissa ja millaista on kun ei voi kävellä kadulla ilman, että joku on aina pyytämässä nimikirjoitusta.

Kirja tarjoaa realistisen kuvan siitä, kuinka vaikeaa ja pitkäjänteistä työtä tarvitaan elokuvan ja tv-sarjan teossa. Pyrkimystä hyvään lopputulokseen ei ainakaan helpota se, jos ohjaaja menettää malttinsa toistuvasti yhden tietyn näyttelijän vuoksi. Roger Moore muistaa, kuinka ohjaajaa ärsytti näyttelijä Tony Curtisin kepposet ja huumori kuvauspaikoilla. Vaikka Moore paljastaa näyttelijäkollegoistaan henkilökohtaisia asioita, niin ilkeään juoruiluun hän ei sorru. Elokuvan tekoon liittyviä sopimus- ja tekijänoikeuskysymyksiä kirjassa käsitellään liian yksityiskohtaisesti. Pitkät selostukset puuduttavat lukijan.

Filmimaailman lisäksi elämäkerta avaa elokuvaosan-
karin yksityiselämää. Roger Moore on huomannut
sairauksien ja epäonnisten avioliittojen myötä, että to-
dellisuus ei koostu nopeista autoista, kauniista naisista
ja salonkien seikkailuista. Vakavampaa sävyä kirjaan
tuo myös Roger Mooren kiinnostus maailman ongel-
mia kohtaan, joiden pohtimiseen hän paneutuu kirjan
loppuosassa. Moore kuvailee järkytystään nähtyään
ensimmäisen kerran nälkiintyneitä ja kuolemansairaita
lapsia. Nämä kokemukset saivat Roger Mooren toimi-
maan eläkevuosinaan Unicefin hyväntahdonlähettilää-
nä, jota työtä hän jatkaa tänäkin päivänä.

Valkokankailta lähdettyään Mooren elämän tär-
keimpiä asioita ovat perhe, terveys ja Unicef. - Kirjan
lopussa Moore kuvaa lyhyehkösti maita, joissa hän
on vierailut. Suomalaisen lukijan pettymykseksi Sir
Roger Moorelle jäi harmaa ja kolkko kuva Suomesta,
ainakin Helsingistä.

PYRY TIIRINEN

Kuva: Saira Kurri

Minun työpäiväni

On marraskuinen musta maanantaiaamu klo 6.50, kun avaan Hopearannan oven. Käytävät ovat vielä hämärää, eikä ääniä juurikaan kuulu. Työvaatteet vaihdettuani keskustelen yöhoitajan kanssa muutaman sanan ja toivotan hänelle hyvät ”yöt”. Työpisteessäni osasto Kotivalkamassa alkaa aamuraportti asukkaiden voinnista ja kuulumisista. Raportin jälkeen henkilökunta aloittaa aamutyöt osastolla ja minä jään kansliaan. Vielä äsken huokunut hiljaisuus vaihtuu nopeatahtisiin askeliin, huomenien toivotuksiin, heräilevien vanhusten ääniin. Vanhainkodin aamuvuoro on alkanut. Minun on aika avata tietokone ja ryhtyä hommiin...

Vastaavan sairaanhoitajan työ on pitkälti hallinnollista työtä, tietokoneen vieressä istumista ja erilaisten ohjelmien käyttämistä. Tyksääkö? Ei suinkaan, työnkuva on laaja ja päivät ovat erilaisia. Lähiesimiehenä toimiminen on antoisaa ja koen saavani työltäni paljon.

Hopearannassa henkilökunta tekee jaksotyötä, kolmen viikon periodeissa ja tänään on aika syöttää edellisten kolmen viikon työvuorot työvuoro-ohjelma Titaniaan. Syötän ohjelmaan jokaisen työntekijän tekemät

työtunnit, jonka jälkeen ohjelman kautta ne siirretään sähköisesti palkkatoimistoon. Teen vielä taulukon palkkayhteenvedosta ja lähetän sen palkkatoimistoon. Sijaishenkilökunnan työvuorot syötän Web-tallennus ohjelmaan. Työssä saa olla tarkkana, vuorotyön erilliskorvaukset maksetaan minun ilmoittamieni tuntien perusteella.

Pöydälleni on jätetty muutama sairauslomatodistus ja syötän myös ne Web-ohjelmaan. Edellisenä viikonloppuna on tarvittu sijaishenkilökuntaa sairauslomien vuoksi, joten teensijaisille työsopimukset. Myös alkaneessa työvuorotaulukossa on sijaisia, joten teen työsopimukset myös heille. Keskeytän aina työni jos joku henkilökunnasta haluaa keskustella kanssani, tietokone saa odottaa, ihmiset eivät. (Kävisi muuten ihan hyvänä mottona nykypäivänä.)

Aamukahvilla on mukava vaihtaa kuulumisia henkilökunnan kanssa. Puhetta ja naurua riittää, yhteishenkemme on mitä parhain! Tällaisina hetkinä esimiehen, välillä hyvin yksinäinenkin, rooli unohtuu. Keskustelemme asukkaista mutta myöskin omista siviiliasioistamme, se antaa voimaa jaksaa raskaassa työssä. Pohdimme henkilökunnan kanssa ajankohtaista sikainfluenssa epidemiaa, mieltäni kalvaa huoli hoitajien riittävydestä jos epidemia leviää henkilökunnan pariin. Poikkeustilanteissakin on turvattava vanhuksille riittävän hyvä hoito.

Tauon jälkeen on taas mukava palata työn ääreen. Toivottelen käytävällä muutamille asukkaille mukavaa alkavaa päivää ja vaihdan kuulumisia heidän kanssaan. Saan halauksen eräältä asukkaalta ja se lämmittää

kovasti mieltäni.

Maanantai aamuisin meillä Hopearannan esimiehillä on viikkopalaveri ja niin myös tänäänkin. Tapaamme vanhainkodin johtajan toimistossa ja käymme läpi mm. ajankohtaiset asiat ja talon tapahtumat alkavalla viikolla. Palaverissa riittää aina keskusteltavaa, asukastilanteet muuttuvat ja pohdittavaa on paljon. Esimiesten tehtävänä on tiedottaa henkilökuntaa ajankohtaisista asioista ja muutoksista.

Palaverin jälkeen palaan osastolle ja hoidan juoksevia asioita; ilmoitan mm. sähköpostilla henkilökuntaa koulutuksiin ja otan yhteyttä pesulaan, viime pyykkitulauksessa on ollut jotakin ongelmia. ”Juoksen” osastolta toiselle, vien koulutusesitteitä, haen allekirjoituksia työsopimuksiin, monistan, tulostan... Ihanhan tässä jo hengästyy. Kun saan nämä asiat hoidettua, on aika mennä lounaalle.

Lounaan jälkeen otan esiin henkilökunnan talvilomatoiveet ja paneudun niihin. Sijoittelen niitä alustavasti työvuorotaulukoihin ja lasken lomapäivien mukaan sijaistarvetta. Tällä hetkellä sijaistilanne osastollani on hyvä ja olenkin mielessäni jo tyytyväinen loma-ajan sujumisesta. Henkilökunta on laittanut lomatoiveensa mukavasti eri viikoille, joten en joudu niihin puuttumaan enkä niitä muuttamaan.

Maanantai iltapäivälle olen sopinut osastoni lähihoitajan kanssa kehityskeskustelun. Ennen sen

alkamista, käyn itsekseni läpi kehityskeskustelukaavaketta ja asioita joista haluan keskustella hänen kanssaan. Käymme läpi mennyttä vuotta, sen sujumista, ongelmakohtia ja niiden ratkaisuja ja suuntaamme katseemme tulevaan vuoteen ja sen tuomiin odotuksiin. Henkilökohtaisesti pidän kehityskeskusteluista, henkilökohtaiset keskustelut työntekijän kanssa ovat parhaimmillaan antoisia ja toivon, että ne antavat molemmille osapuolille ”työkaluja” omaan työhön.

Kehityskeskustelun päätyttyä kello lähentelee jo kolmea ja virallinen työaikani olisi päättymässä mutta jatkan vielä kesken jääneitä asioita. Sijaisten tunteja on paljon syötettävänä ja haluan saada ne aina mahdollisimman pian siirtymään palkanlaskentaan.

Klo 15.30 saan puhelun; pieni lapsen ääni kysyy: Äiti, koska sinä tulet? Sain tänään rokotuksen, ei sattunut yhtään. Suljen tietokoneen, järjestän paperit ja päätän työpäiväni. On aika mennä kotiin ja jatkaa työtä neljän lapsen äitinä. Toivottavasti huomina on yhtä hyvä päivä kuin tänään!

Haluan tätä kautta kiittää henkilökuntaani menneestä vuodesta ja toivottaa kaikille mukavaa ja lämmintä joulunodotusta!

KAISA VIITANEN

Vastaava sairaanhoitaja

Harjavallan kaupungin henkilökunnalle kiitos vuosikausien yhteistyöstä ja muistamisesta 13.11.2009. - Ritva Kava

LOPPUSYKSYN UUTISIA MUSEOLTA

Emil Cedercreutzin museon vuosi on kulunut pirteästi toimintasisältöjen kehittymisen ja organisaatio-rakenteen laajenemisen merkeissä. Vuosi aloitettiin, kun ECM ja Huit-tisten museo löivät hynttyynsä yhteen ja perustivat uuden alueellisen museon. Tällä hetkellä molemmat toimintayksiköt elävät vahvaa kehityksen aikaa, joka nojaa tukevasti aiemmin tehtyyn erinomaiseen pohjatyöhön.

Tietoa, elämyksiä ja iloisia ilmeitä

Meillä Harjavallassa ECM:n palvelujen laatua on kehitetty ottamalla käyttöön ulkoisen arvioinnin raportti asiakastyöskentelyssä, kehittämällä asiakaspalvelun työ-

tapoja ja jatkamalla museon linjan mukaisten oheistapahtumien järjestämistä. Museon seinien sisällä onkin kuluvana vuonna mm. kuultu pelimannimusiikkia, kamarimusiikkia ja kuorolaulua, maalattu, lausuttu runoja, eläydytty vanhan ajan metsätyötapoihin ja pelattu Afrikan Tähti -pelin Harjavallan mestaruudesta.

Harjavalta on myös kokenut historiansa ensimmäisen museovetöisen Taiteiden illan, joka järjestettiin syyskuussa. Tapahtuma jalkautui myös varsinaisen museoalueen ulkopuolelle; Merstolan asukasyhdistyksen ylläpitämä Eemelin sauna piti ovensa auki ja kiukaan kuumana koko Taiteiden illan ajan, ja Taidetalo SiirtoQvistiin järjestettiin opastettuja kävelyretkiä. Uudelle tapahtumalle oli kaikesta päätellen selkeä

tilaus, sillä illan päätteeksi ECM:n henkilökunta merkitsi kävijöiksi 350 harjavaltalaisesta kulttuurista ja tasokkaista museoelämyksistä kiinnostunutta vierailijaa.

Afrikan tähti loistaa Harjavallan syksyssä

Emil Cedercreutzin museon syksyn suuri tapaus on ollut Afrikan Tähti – pelilaudan kääntöpuoli -näyttely. Helinä Rautavaaran etnografisen museon tuottama hieno kokonaisuus tarkastelee, millainen Afrikka paljastuu tutun lautapelin takaa. Näyttely seuraa pelilaudalta tuttuja reittejä Kairosta Kapkaupungin kautta Kanarialle. Harjavaltaan näyttelyn on tuonut yhteistyössä Emil Cedercreutzin museo ja

Harjavallan kaupungin kulttuuri-toimi. Perusnäyttelyä elävöittää paikallisilta yksityishenkilöiltä ja Emil Cedercreutzin museon omista kokoelmista lainattu alkuperäisesineistö, joista suurin osa on esillä ainoastaan tässä yhteydessä. Kannattaa käydä vilkaisemassa, sillä pelilaudan punaisten pahviympyröiden takaa löytyy todella paljon enemmän kuin rosvoja, hevosenkenkiä ja jalokiviä.

Pikkurahalla museoon torstai-iltaisin

Emil Cedercreutzin museo vastaa todella monen harjavaltaisen toiveisiin marraskuussa alkaneella kokeilulla: kaikkiin näyttelyihin oikeuttavan museon peruslipun saa torstaisin kello 16-18 yhdellä eurola. Tarjous on voimassa joka torstai ja aivan kaikille koko loppuvuoden

ajan. Poikkeuksen tekevät alle 18-vuotiaat ja sotaveteraanit, jotka vierailvat museossa aina ilmaiseksi. Nyt jos koskaan kannattaa äänestää jaloillaan, sillä kulttuurilautakunta päättää käytännön mahdollisesta vakinaistamisesta kokeilusta saadun palautteen perusteella.

Tervetuloa museoon myös ensi vuonna

Emil Cedercreutzin museon näyttelykalenteri on vuonna 2010 pullollaan elämyksiä. Luvassa on satakuntalaisia kohtaamisia, kurkistuksia kansainvälisiin fantasia- ja historiaharrastuksiin, sekä perusnäyttelyn laajennus Emil Cedercreutzin elämästä kertovalla kokonaisuudella. Kaiken kaikkiaan luvassa on yhteensä 11 vaihtuvaa näyttelyä, joten museoelämyksistä ei Harjavallassa tule olemaan pulaa

ensi vuonnakaan. Museon tapahtumatuotannossa jatkavat tutut vierailukonsertit ja runoillat. Heti vuoden alussa on lisäksi luvassa luentosarja Emil Cedercreutzista, ja myöhemmin keväällä kaksipäiväinen seminaari Akseli Gallen-Kallelasta. Taiteiden iltakin näyttäisi löytäneen paikkansa museon alkusyksyn valopilkkuna. ECM on Harjavallan kulttuurimatkailun ykköstuote, josta kaupungilla ollaan syystäkin ylpeitä. Myös me museolla olemme ylpeitä saadessamme tarjota elämyksiä ja ajatuksia, joista on iloa ja hyötyä vielä kauan vierailun jälkeen. Tervetuloa Emil Cedercreutzin museoon myös ensi vuonna!

Teksti ja kuvat:

HENRY FLINKMAN

Otos näyttelystä Afrikan Tähti - pelilaudan kääntöpuoli.

EMIL CEDERCREUTZIN MUSEO

Museotie 1
29200 Harjavalta
puh. (02) 535 1200
www.harjavalta.fi/palvelut/museo
cedercreutzin.museo@harjavalta.fi

VAIHTUVAT NÄYTTELYT VUONNA 2010

- 18.1.- 21.2.2010 TAIDETTA SATAKUNNAN KANSAN KOKOELMASTA
- 1.3.-31.3.2010 SATAKUNTALAISIA NUKKETALOJA
- 14.3.- 25.4.2010 AKSELI GALLEN-KALLELA - Elämän maisema
- 16.5.- 13.6.2010 MIRKKA TIIRINEN - Satakuntalainen taiteilija
- 16.5.-19.9.2010 FANTASIAN MATKALAISET - Cosplay ja Historian elävöitys Emil Cedercreutzin museossa
- 20.6. – 25.7.2010 EMIL CEDERCREUTZIN SATU- JA FANTASIASILUETTEJA
- 1.8.- 31.8.2010 SIVELTIMIEN SATO – Suomen Akvarellitaiteen yhdistyksen sivellinkurssien jurytetty näyttely
- 12.9.-25.10.2010 HARJAVALLAN JYMYn 100-vuotisjuhlanäyttely
- 12.9.- 21.11.2010 HARJAVALLAN SEUDUN TAIDESEURA
- 7.11.2010 SATAKUNNAN EUROOPPALAINEN - Museon perusnäyttelyn Emil Cedercreutzia käsittelevän osan avaus
- 5.12.2010 - 27.2.2011 NALLEPERHEEN JOULU

TAPAHTUMIA MUSEOLLA VUONNA 2010

- 20.1.-10.2.2010 NÄKÖKULMIA EMIL CEDERCREUTZIIN
 - Opiskelua ja uran luomista ke 20.1.
 - Elämää Ilmilinnassa ja Harjulassa ke 27.1.
 - Taidetta kaikille ke 3.2.
 - Satakunta kartalle ke 10.2.
- 16.-17.4.2010 AKSELI GALLEN-KALLELA -SEMINAARI
- 6.7.2010 KESÄRUNOJA MAALAIPIRTISSÄ runon ja suven päivänä
- Elokuun lopulla 2010 SATASOITTO-FESTIVAALIN KAKSI KONSERTTIA
- 16.9.2010 TAITEIDEN ILTA
- 15.12.2010 JOULURUNOJA MAALAIPIRTISSÄ

Museo pidättää itsellään oikeuden ohjelmamuutoksiin

JOULURUNOILTA

Emil Cedercreutzin Museon Maalaispirtissä

16.12.2009

klo 18.00

RUNOJA ESITTÄVÄT

Tello Anttila, Marja Vappula, Taina Meriläinen, Marjo Siikavirta ja Pirkko Jakonen

JOULULAULUJA SOITTELEE

Altti Rintala

Glögi- ja Piparitarjoilu

Pääsymaksu 3 €

LÄMPIMÄSTI TERVETULOA

Emil Cedercreutzin museo

Harjulan Kilta ry

HYVÄN MIELEN JOULUTEMPAUS 1.-18.12.2009

Osallistu Hyvän mielen Joulutempaukseen lahjoittamalla joulupaketti vähävaraisille harjavaltaisille.

Lahjat jaetaan sosiaalitoimesta jouluviikolla hyvää joulumieltä tarvitseville henkilöille.

Toimita paketoitu joululahja Harjavallan sosiaali- ja terveystalon oppilaitoksen ala-aulassa olevan joulukuusen luokse. Laita pakettiin kortti, joka kertoo lahjan saajasta (nainen, mies, tyttö, poika). Pakettikortit ovat valmiina kuusen luona. Ethän tuo käytettyä lahjaa.

Laita hyvä kiertämään !

Lämmintä Joulumieltä toivottaen
Hasote (Sataedu Satakunnan ammattiopisto, 1.1.2010 alk.), Harjavallan sosiaalitoimi sekä yhteistyökumppanimme

S-Market Harjavalta
K-Supermarket Mylly

Tunnetko kotikaupunkisi?

Vastaus sivun 3 kysymykseen:
1939

Kansikuvassa komeilee Pohjoisrannan päiväkodin joulukalenteri.
Kuva: Oili Linnamäki

MYYDÄÄN
NUORISOMÖNKIJÄ 110 CM3
P. 040-5612074
VÄRI VIHREÄ MAASTOKUVIO

Infolaarin toimituskunta: päätoimittaja kirjastotoimenjohtaja Sarianna Koivisto, puh. 535 9495 tai 02-533 6465.

Toimituskunta: toimistovirkailija Päivi Viitanen, keskusvirasto, opas Pirkko Jakonen, sivistystoimi, erityisopettaja Heikki Syrjänen, sivistystoimi, päiväkodinjohtaja Oili Linnamäki, sivistystoimi, kartoittaja Juha Siirto, yhdyskuntasuunnittelu, toimistosihteeri Kaarina Lallukka, keskusvirasto, opiskelija Pyry Tiirinen.

Ilmestyminen: seuraava lehti ilmestyy helmikuussa 2010. Materiaali tulee toimittaa 29.1.2010 mennessä valmiiksi kirjoitettuna sähköpostiosoitteeseen sarianna.koivisto@harjavalta.fi. Infolaarin painopaikka: Harjavallan kaupungin monistamo 2009.